

A woman in a white, flowing dress is walking underwater in a swimming pool. The water is clear blue, and the pool's edge is visible on the left. The woman's legs are visible, and she appears to be walking on the pool floor. The overall scene is surreal and artistic.

AUS VALE

Tema minevik
on haav.

Kuid see on samas
ka relv.

TARRYN FISHER

NEW YORK TIMESI BESTSELLERITE AUTOR

Originaali tiitel:
Tarryn Fisher
An Honest Lie
2022

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Enterprises ULC-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Enterprises ULC-ga.

Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises ULC-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Martin Leis
Toimetanud Ilona Raidmaa
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2022 by Tarryn Fisher
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2022.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises ULC või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

B07415722
ISBN 978-9949-82-940-8

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Jolene'ile

SEAL, kus maantee otsa sai, asus üks vana linnake, mis ei olnud veel täiesti välja surnud, aga oli tegemas viimaseid hingetõmbeid. Sinna võis sattuda vaid siis, kui olid eksinud või kui sa tahtsid – nagu tema –, et sind leitaks. Ta vaatas mööda värvilistest tulukestest – punastest ja sinistest ja lilladest – ja suunas pilgu selle taga laiuvasse tühja kõrbe... Friendshippisse. Seal oli see viisteist aastat tagasi alanud ja mis oli alanud, ei olnud kunagi päriselt lõppenud. Kaks kärbest ühe hoobiga, mõtles ta. Kaks vereimejat parmu.

Telefoniekraan süttis ja tõmbas ta pilgu aknalt eemale.

Braithe: Ma tapan ta ära. Kui tahad teda päästa, siis tule parem siia.

1

Praegu

MUSTA värvi maja kõrgus üleval mäe otsas, ümberringi lopsakas taimestik. Tiigrimäe külluslikku rohelist toitsid taevast alatasa alla langevad veejoad. Tema maja asus tordikaunistusena selle kõrgeimas punktis. Talle meeldis mõelda, et see on tema mägi, ent jalamile viiv tee läks mööda paljudest majadest. Nende elanikest teadis ta ainult mõnda üksikut. Ta tundis end nüüd vähem otsusekindlana kui viie minuti eest. Ta võiks minna koju, öelda, et ei tunne end hästi, või mõelda välja mõne muu viletsa vabanduse, aga kohusetunne hoidis ta jalga endiselt gaasile ja pidurile vajutamas, samal ajal kui ta ise keeras rooli.

Kohusetunne kelle ees? Ta tabas tahavaatepeeglis iseenda pilgu, vaatas ruttu mujale ja pööras siis vasakut kätt jäävale sissesõiduteele. Vana pikap sõitis läbi löökaugu ning Rainy tundis rindu kerkimas ja uuesti vastu roideid maandumas; ta oli unustanud rinnahoidja selga panna. *Litsakas*, mõtles ta. Ta pidurdas järsult kuuri ees, pani auto parkimiskäigule ja hüppas välja. Cape Codi stiilis maja oli valge ja mustade triipudega ning asetses tee äärest eemal mõnusal krundil, mida ümbritsesid igihaljad Mertensi tsuugad. Kontrast tema enda ultramoodsa koduga oli nii terav, et Rainy pidi Mattsoni

maja ees alati seisatama ja selle sooja sarmi imetlema. Iga maja Tiigrimäel oli vaimustavalt isesugune; just seda tema ja Grant seal elamise juures kõige rohkem armastasidki.

Ta kõndis auto juurest eemale, saapad sissesõidutee kruusal kraabisemas, ja läks pead vihma eest kummargil hoides kolmest uksest viivast astmest üles. Ta kuulis, et nad on majas, nende hääled täitsid selle kakofooniaga. Seda osa Rainy vihkas: astuda tuppa, nii et kõigi pilgud on suunatud temale. Nad silmitsevad tema riideid, märkavad, et ta ei ole pingutanud, näevad, et ta ei kannu rinnahoidjat, ja mõtlevad – selles oli ta kindel –, et mida Grant temas küll leiab. Ta helistas kella ja kummardus, et saapapaelad lahti siduda. Selleks ajaks, kui Braithe Mattson oma välisukse avas, oli Rainy saapad jalast saanud ja seisis sokkide väel. Ta märkas, et üks neist on lilleline ja teine üleni valge. Oli liiga hilja, et sellega midagi ette võtta.

„Ma ütlesin sulle, et ära helista rohkem, vaid tule lihtsalt sisse,“ lausus Braithe.

Tal ei olnud aega vastata. Braithe tõmbas ta üle ukse ja Rainy pidi manama ette viisaka näo, samal ajal kui võõrustaja talutas teda kõögi poole, kus naised harilikult aega veetsid.

„Töötasid täna?“ Braithe vaatas üle õla, heites pilgu Rainy mustadele teksadele ja T-särgile. Aga Rainy ei tajunud mingit hukkamõistu, ainult uudishimu. Braithe oli... kena, kui huvitavamat sõna mitte otsida. Rainy noogutas ja Braithe'i nägu läks rõõmust särama. Ta oli haruldus: sõber, kes mõistis, et kunstnikule ei anna produktiivsed päevad end kergesti kätte. Järsku tundis Rainy tema suhtes kiindumusesööstu. Ta oli tundnud Braithe'i ainult selle ühe aasta, mis ta siin elanud oli, aga nende vahele oli juba tekkinud meeldiv kohustustevaba sõprus, mis tähendas, et nad käisid aeg-ajalt linnas õhtusöögil ja saatsid üksteisele tühja-tähja kohta tekstsõnumeid. Su reedeõhtune dipikaste oli ülihea. Kas sa Justin Bieberi dokumentaalfilmi nägid? Poisid tahavad minna reede õhtul *bowling'*ut mängima, tuled ka?

Ta läks Braithe'i järel läbi maja esimeste tubade, hoides pilgu sõbra kuklal ja seades end mõttes järgmise viie minuti hirmutavaks

rituaaliks valmis. Rainy jaoks ei olnud midagi piinarikkamat sellest, kuidas naised üksteist tervitavad: heledad rõõmukilked, puudutused ja embused, tühja juttu saatvad liialdatud viisakusavaldused. Kõrged laulvad hääled küsimas „kuidas sul läheeeeeeb?“. Boonuspunktid, kui nendega kaasneb kompliment juuste või riietuse kohta. Tema kunstnikest sõbrad New Yorgis ei puudutanud kunagi; nad suudlesid õhku ta põse juures, uurisid, kuidas tal läheb, ja küsisid sama lausega ta koti kohta. Nad ei oodanud, et ta vastaks – see meeldis Rainyle selle juures kõige rohkem –, siin aga taheti vastust kuulda. Siin nad küsisid ja eeldasid, et saavad midagi vastutasuks.

Braithe Mattsoni köök oli erevalge, välja arvatud selle keskel asuv must täispuidust pealisplaadiga köögisaar. Saare ümber istus kobar naise, kes paistsid Braithe'i hoolikalt valitud valgustuses lõõmavat. Need olid tema ustavad ja truud õuedaamid. Ruumis heljus ta tunnusaroom: Tom Fordi küünal nimega Lost Cherry – Rainy oli ükskord guugeldanud selle hinda. Siin oli hubane, mis siis, et pisut üle korraldatud. Rainy ei tundnud end ühena nende seast; ta oli kõige uuem, tal jooksis alles esimene harjumise aasta. Ta käis nende iganädalastel koosviibimistel ning et mõned nende elukaaslastest ja abikaasadest olid omavahel sõbrad, toimusid ka vastastikused õhtusöögid ja suvised grillipeod, kus arutati spordisündmusi ja tööasju ning käis perekondlik keelepeks. Kokkuvõttes olid nad toredad inimesed... ja nad olid Granti sõbrad. Ta oli tulnud siia sellepärast, et Grant oli talle oluline ja oli teda palunud.

Rainy tegi kiire otsuse: ta aevastas valjult küünarnuki sisse ja selleks ajaks, kui ta silmad avas, kajatas naiste suudelt üle kogu ruumi ühehäälnine „terviseks“. Korraga puhkesid kõik naerma, sealhulgas Rainy, kellel õnnestus vältida kallistamisi ja katsumisi, tõmmates teistest möödudes ninaga. Keegi ei tahtnud haigeks jääda ega tatist tüdrukut puudutada.

Tiigrimäe seltskond koosnes peamiselt lastetutest kolmekümneandates ja neljakümneandates abielunaistest, kes koondusid Facebooki lehekülje kaudu, seevastu tiigrikutsikad – niimoodi

hüüdis neid Tara – olid käputäis vastabiellunuid, kes olid kahekümnendate eluaastate keskel. Nad lisasid seltskonda mõnusat energilist vaibi; oli tunne, nagu veedaksid aega oma väikse õe ja tema sõpradega. Nad olid armsad, aga kui kolme- ja neljakümnesed rääkisid asjadest, milleni kahekümnesed ei olnud veel jõudnud, tekkis alati väike lühis. Kõige regulaarsemalt käisid neist koosviibimistel Ursa ja Mackenzie – kaks parimat sõpra, kes paistsid nautivat natuke vanemate naiste seltskonda. Ülejäänud kahekümnesed olid moodustanud omaenda seltskonna ning Ursa ja Mac veetsid mõnikord aega ka nendega. Rainyle ei meeldinud kutsuda neid tiigrikutsikateks – Tara oli mõelnud selle hüüdnime välja ainult sellepärast, et tunnetas nende nooruses ohtu.

Braithe tuli tagasi ja surus talle kätte klaasi valget veini. Ta huulte ümber oli kuldne kontuur ja silmade ümber samuti. Ta vaatas toas ringi.

„Mine istu sinna Viola kõrvale – ta on kurb, sest ta ei või juua.“ Ta ütles seda piisavalt valjusti, et Viola kuuleks.

Braithe pilgutas Violale silma, kes tegi vastuseks grimassi. Rainy liikus Viola juurde ja võttis kuulekalt istet. Ta oleks niikuinii otsustanud Viola kõrvale istuda. Kell Braithe'i pliidil näitas 7.47, ta jääb umbes üheksani ja ütleb siis, et peab koju minema, et Shep välja lasta. Nad on koerainimesed, nad saavad aru. See tähendab, et ta pühendab koosviibimisele tunni ja viisteist minutit ja siis on kõik. Ta naeratas Violale, kes vastas naeratusele kulmukergitusega. Tema torus huuled olid täiuslikku matti burgundiapunast värvi.

„Ära arva, et ma ei tea, mida sa mõtled. Ma, kurat, mõtlen ise sedasama.“ Viola nõjatus toolil tahapoole, võttis kätega kõhu ümbert kinni ja nägi õnnetu välja. Rainy piidles seltskonda. Nood rääkisid uuest restoranist ega pööranud neile hetkel tähelepanu.

„Aga miks me siia muudkui tuleme?“

„Hea küsimus. Ulata palun vett.“

Rainy kummardus ettepoole, haaras klaasi ja Viola võttis selle tänuulikult vastu. Ta jõi selle tühjaks, silmitsedes Rainy üle klaasiserva.

„Seedehäired,“ ütles ta enne, kui Rainy jõudis küsida. „Samantha keeras mingi möksi kokku ja nüüd on nii, et ma ei saa aru, kas mul on sünnitusvalud või nõrgub mul rinnaõõnde piprakastet tema riisist.“ Ta koputas väikse rusikaga vastu rinda ja tegi grimassi. Samantha oli Viola elukaaslane. Rainy oli näinud teda nendel üritustel ainult korra; temas oli veidike gooti ja veidike kohmakat arvutinhikut. Viola, kes oli sama kohmakas, oli tundnud tõmmet Samantha poole, kellel oli samasugune kuiv huumorimeel.

„Miks sa riisi peale piprakastet panid?“

Viola heitis talle etteheitva kõõrdpilgu. „Miks sina ei pane?“

Rainy naeris. „Hea point.“

Braithe istus viimasele tühjale baaripukile, ees klaas valget veini. Temast vasakul oli Tara Hessler, Braithe'i parem käsi ja ülemõuedaam. Tara oli täna natuke õhetav, kreemjas nahk ootusärevusest roosakas. Rainy arvates oli ta seltskondlik vampiir, aga osav. Ta tahtis olla seltskonna ilusaim tüdruk, aga kuna selleks oli Braithe, leppis ta napi teise kohaga. Tara kaunistas Braithe'i nagu ebavajalik tiaara. See oli põhjus, miks Rainy vältis lähedasi sõbrasuhteid: viimane asi, mida ta vajab, oli sõprus odava ehteasjakesena. Tal ei olnud selle jaoks aega. Vastastikune teineteisevajamine sööb palju aega ära.

Seltskonna uusima liikmena pommitati Rainyt koosviibimistele ilmudes alati küsimustega. Nad oleksid nagu üritanud teda nende küsimuste ja vastuste sessioonide abil kiiremini sisse sulatada.

„Su uue-tüdruku-aura kaob varsti ära ja siis jätavad nad su rahule.“ Sellise lubaduse oli Viola andnud talle aasta tagasi, kui ta Washingtoni osariiki kolis. Nad olid tahtnud teada, kellega ta New Yorgis aega veetis – paari lähedase kunstnikust sõbraga kolledžipäevilt. Kellega ta enne Granti käinud oli – kahe kunstitudengi ja ühe galeriioomanikuga, mitte midagi tõsist. Kus ta vanemad on? Surnud. Kas ta igatseb linna – nii ja naa.